

Drugo leto je bila pa na vsem vrtu revščina. Gledanja otroškega je bilo pač tudi to leto dovolj; ugibanja pa še več, kdaj kaj bo. A bilo ni nič. Cvetelo je drevje pač bogato, a huda slana je vse cvetje končala. Tri, štiri jabolka so rdela na jesen po vsem drevju. To je bilo vpraševanja, kdaj bodo zrela! Gorje mu, kdor bi jih odtrgal ali sklatil brez očetovega dovoljenja! Vedno je bila zanj šiba namočena. A mesto otrok so se enega lotili sršeni. Ti se pa tudi šibe niso nič bali. In padel je z veje. Veliko luknjo je imel... Mama so ga dali Minki, naj ga obreže in razdeli otrokom. O, to je bil dar božji! Kako je dišal, kako je bil sladak! Vsakemu malo! Še obrezke so pobrali otroci, in še ti so bili dobri. Kdo je maral zanje ob dobri letini?

Polhi.

Civi — civi — civi!
Gozdi vsi so živi,
ko jesen bogata
nam otvori vrata.

Polhj oživijo,
z žirom se gostijo
da dobe trebusčke
in gorké kožuščke.

Civi — civi — civi!
Deđi, starčki sivi
zopet oživijo,
ko ob ognju celo
dolgo noč prežijo
in mladost veselo
v duhu spet šivijo,

